

[C. J. F. Sven.]

cialdemokratiet og mange andre mener at kunne paalægge den øvrige Befolkning. I Øjeblikket er, som sagt, denne Forsikringspræmie ansat til 3 pCt. af Lønnen, altsaa svarende nøjagtigt til, hvad det konservative Folkeparti foreslaar som Forsikringspræmie for den almindelige Befolknings Forsikring. Men hertil kommer saa yderligere, at den enstemmige Kommissionsindstilling gaar ud paa, at dette Forsikringsbidrag fremtidig skal forhøjes fra 3 til 5 pCt. af Lønnen.

Og nu maa man jo nok spørge, hvor i al Verden Veraabene bliver af, hvorfor klages der dog ikke over, at denne store Byrde vil medføre Ruin for Tjenestemændenes Privatøkonomi, vil bevirke store Forstyrrelser i deres almindelige økonomiske Struktur? Hvorfor siges det ikke, at det er en haard og urimelig Byrde, som vor humanistiske Tid virkelig ikke med Rimelighed kan paalægge disse brave Medborgere? Hvorfor? Ja, det er i Virkeligheden ganske naturligt, at disse vidunderlige Betragtninger ikke kommer frem, thi hvad drejer Aldersrenteordningen for Tjenestemændene sig om? Den drejer sig om akkurat den samme privatøkonomiske Ordning, som indeholdes i vort Folkeforsikringsforlags første Afsnit. Præmien er stor, men Formaalet gør det naturligt, fordi Udbyttet tilfalder den enkelte forsikrede, og fordi Præmien ikke indeholder noget Understøttelsesmoment. Derfor hører vi ikke Veraabene om denne forholdsvis store Forsikringspræmie.

Den højtærede Minister har nævnt et Udgiftstal for vort Folkeforsikringsforlag paa en 75 Mill. Kr. Min Kollega, det ærede Medlem Hr. Hendriksen, gjorde i sin Tid opmærksom paa, at naar man tager Hensyn bl. a. til Tjenestemændenes Særforhold og navnlig til Forslaget om, at nuværende løbende Forsikringer kan indtages i Ordningen, saa kommer vi ganske betydeligt ned fra det nævnte Beløb paa 75 Mill. Kr. Hvor langt vi kommer ned, er det vanskeligt at sige, det indrømmer jeg aabent og ærligt, ligesom det er vanskeligt at sige, om de 13 Millioner, som den højtærede Minister har anslaaet Socialreformen til at koste, slaar til eller ikke, men lad os saa gaa ind paa den Tanke, at Beløbet til vort Forslag vil blive 4 Gange saa stort som de 13 Millioner, der er nævnt for Regeringens Socialreformforslag.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger, sigtende til at vise den sande Karakter af mit Partis Folkeforsikringsforlag, skal jeg mere specielt bemærke, at den højt-

ærede Minister slutter — undskyld jeg siger det —, noget i Retning af Erasmus Montanus, paa følgende Maade: En Byrde er de 13 Mill. Kr., som mit Forslag indebærer, en Byrde er de 60—75 Mill. Kr., som det konservative Folkepartis Forslag indebærer, og da nu 75 Millioner eller 60 Millioner er mere end 13 Millioner, er det ulogisk, naar der fra konservativ Side overfor Socialreformforslaget ytres økonomiske Betæneligheder. Det er jo Slutningsrækken. Og denne Slutningsrække ender saa med Apoteosen: Manglende Politik, Taktik og Logik!

Hvad Politikken angaar, gaar jeg ud fra, at den højtærede Minister med Ordet Politik ikke tænker paa Vælgerpolitik, men alene paa rent økonomisk Politik, og her tror jeg saa, at jeg i høj Grad kan henvise til, at der er en Væsenforskel og en Værdiforskel mellem de to Systemer, paa hvilke Forslagene er opbygget. Ministeren anslaaer sit Krav til at dreje sig om 4 Kr. aarlig pr. Individ, og paa samme Maade kan jeg beregne vort Krav til 16 Kr., men saa er der jo den Forskel, at den højtærede Minister trækker paa Skuldrene ad de 4 Kr. pr. Individ og siger: hvad betyder det? og synes, at det er en ren Bagatel, medens de 16 Kr. synes at være en Uhyrlighed. Dernæst kommer man til Spørgsmaalet om Pengenes Anvendelse. Efter den højtærede Ministers Forslag gaar de 4 Kr. til en Socialordning, som forhaabentlig og formentlig de, der skal betale den, kan betragte som en Hjælp til mindre velstillede Borgere, men ikke som noget, der direkte skal komme dem selv til gode — det kommer nu meget an paa, hvordan man fordeler Byrderne, og der er det jo Mening, at de i det væsentlige skal fordeles gennem Skatter —, hvorimod det er givet, at for de 16 Kr. pr. Individ stiller vort Forslag en fuldt tilsvarende Modydelse op, idet det enkelte Individ i alle Tilfælde, uanset hvorledes det i øvrigt gaar ham her i Livet, om han er ødsel eller sparsommelig, om han er værdig eller uværdig, om han er rig eller fattig, om han har noget eller ikke har noget, stadig væk faar det fulde Udbytte af det Offer, han gennem Aarene har bragt.

Og saa taler den højtærede Minister om Taktik. Ja, her gaar jeg naturligvis ud fra, at den højtærede Minister kun tænker paa Vælgerne, Vælgertaktik. Nej, jeg maa indrømme, at den højtærede Minister og den højtærede Ministers Parti paa mange Omraader er langt mere fremragende, end baade jeg og mit Parti er, og jeg maa sige, at med Hensyn til det rent taktiske tror jeg, at alle vi, der ikke hører til Social-